ÎN 7 ZILE

• „INVADATORII", ÎN LOT! • MAI BINE MAI TÎRZIU... • NE PROCURAM SINGURI EXPLICAȚIILE • PÎNĂ UNDE VA MERGE MINIFOTBALUL? • N-A GREȘIT FEDERAȚIA; DAR NICI NOI! • DUPĂ CE „ȘI-A LUAT CÎMPII", BEST ȘI IA SUSPENDAREA...

Foamea de senzațional sau — cel puțin — de inedit a celor care devorează fotbalul este greu potolită în aceste săptămîni incolore de ianuarie. Întreruperea de iarnă este, sub acest aspect, al planului informațional sau al „cazului" de dezbătut pe toate fețele, handicapată față de pauza din timpul verii, pentru că ea nu ne poate oferi nici atît de suculentul subiect al transferărilor. Așa încît, fără... respingerea cererii de transfer a lui Dumitru la Dinamo și fără schimbul Năstase — Beldeanu dintre Steaua și Progresul (ca să luăm numai „capetele de afiș" ale interstagiunii anterioare) zilele de ianuarie ni se par mai lungi decît cele de iulie... Este adevărat că de cîteva zile se face simțită febra reluării pregătirilor, că Steaua a plecat ieri în America de Sud, că azi are loc o tragere la sorți care ne interesează din plin, dar — cotidian — fotbalul are încă „afișul" destul de slăbuț.

Ne-a animat, totuși, constituirea noului lot reprezentativ, a cărui componență a fost făcută publică zilele trecute. Lot din care lipsesc „senatori de drept" ca Răducanu și Sătmăreanu I și în care apar „invadatorii" **Ștefan, Crețu, Uifăleanu, Sătmăreanu II.** nume noi care, pe de o parte, vin să infirme aserțiunile asupra imobilismului lui Angelo Niculescu, iar pe de alta (cel puțin așa ne place să credem...) să-i confirme flerul. Nu e rostul acestei rubrici să comenteze pe larg lotul. Ne mărginim să subliniem doar că „sahul la Răducanu" continuă, că lista celor 17 aleși pentru voiajul peste ocean sugerează perspectiva și că, după Dinamo care dă șase jucători, Universitatea Cluj - cu patru nume, cei trei citați mai sus, plus Anca — devine al doilea mare furnizor al lotului național.

O surpriză plăcută, cel puțin pentru semnatarul acestor rînduri, prezența în lot a lui **Uifăleanu.** Acum mai bine de un an (era înaintea meciului nostru de debut în preliminariile C.E., cu Finlanda la București), ziarul **„Informația Bucureștiului"** a publicat o anchetă printre ziariști, întrebîndu-i cum ar vedea „unsprezecele" reprezentativ pentru meciul care se apropia. Pentru postul de extrem dreapta, l-am indicat pe Uifăleanu, supunîndu-mă astfel unor comentarii cel puțin inoportune, pentru că prezența clujeanului în compania tricolorilor consacrați părea unora utopică. Satisfacția mea e azi certă și o mărturisesc. Nu la dimensiunile celei pe care, pe bună dreptate, a resimțit-o Valeriu Mironescu după meciul cu Cehoslovacia, cînd s-a bucurat de rezultatul investițiilor de energie depuse pentru Dobrin, dar, oricum, o satisfacție bine conturată.

În orice caz, **mulțumesc, Angelo,** și — mai ales — **mulțumesc, Uifăleanu!**

Tăceri... tăceri...

Tăcere asupra motivelor pentru care **Valentin Stănescu** nu mai e antrenor al lotului olimpic. A obținut două victorii asupra Albaniei și a pierdut (dacă el a pierdut...) meciul cu Danemarca, dar — de fapt — conducînd o echipă care nu era „olimpica" lui de pînă atunci...

Tăcere asupra motivelor pentru care **Angelo Niculescu** nu mai are un „secund" la lotul reprezentativ A, în locul lui **Titus Ozon...**

Tăcere asupra motivelor pentru care arădeanul **Dumitrescu** refuză din toate puterile să primească responsabilitatea unui lot național. (S-a vorbit — și nu numai atît — despre numirea lui la cîrma olimpicilor).

Toate aceste tăceri își pot găsi însă un răspuns dacă acceptăm ideea că **un antrenor de club,** care are echipă în campionat, **nu-și poate asuma și răspunderi de lot.** Dar în ce măsură este inatacabil un asemenea principiu? Sau, în ce măsură fondul nostru de antrenori valoroși este atît de bogat încît să ne permită atîtea toleranțe?

Balonului rotund nu-i mai sînt de ajuns terenurile gazonate. Începe acum să reclame și parchetul sălilor, pînă acum domeniu al handbalului, voleiului și baschetului, care în ultimii ani au marcat un mare „recul" față de terenurile în aer liber. Minifotbalul din sala Dinamo va deveni, oare, un moment istoric de referire pentru viitoarele materiale „de magazin" ale cronicarilor unei subramuri în dezvoltare? În definitiv, de ce nu? Ce-ați spune, de exemplu, de **o competiție de mai largă anvergură sau de competiții, deocamdată locale, de minifotbal în timpul iernii?** Nu s-ar putea, oare, juca și la Constanța, și la Cluj, Timișoara, Ploiești?

Meciurile din sala Dinamo, din aceste zile, nu avut atîtea momente delicioase, încît credem că, cel puțin sub un aspect, cel spectacular, minifotbalul are destulă acoperire. Valențele sale tehnice nu sînt nici ele de neglijat. Cît despre teama că am putea asista la declinul fotbalului de cîmp, așa cum — de altfel și pe plan internațional, nu numai la noi — l-am înregistrat pe cel al tradiționalului handbal în 11, dați-ne voie ca — pentru viitorii o sută de ani — să nu ne temem...

Anchetele de sfîrșit de an, după ceea ce am numit „primele ecouri", produc acum reverberații. Prietenul nostru și al fotbalului, scriitorul **Ion Băieșu,** a publicat luni în Scînteia tineretului un articol intitulat **„Spectatorii și fotbalul".** În care — între altele — face loc și afirmațiilor unui cititor relative la ancheta noastră pentru desemnarea laureatului **„Trofeului Fotbal '71".** Pe scurt, cititorul respectiv se arăta supărat că **„n-au fost stabiliți doi fotbaliști care să primească înaltul titlu"** și ajungea la concluzia că, de aceea, **„Federația are pe conștiință un mare păcat".**

Aici cititorul Scînteii tineretului comite două mari erori.

Prima, aceea că federația ar fi desemnat pe cel mai bun jucător al anului. Or, precizăm că **F.R.F. nu s-a amestecat în desfășurarea acestei anchete, ea însușindu-și rezultatul final,** așa cum a reieșit din larga și competenta consultare întreprinsă. A doua eroare pornește din necunoașterea regulamentului anchetei care prevedea din capul locului niște **criterii de departajare în caz de egalitate de puncte, criterii pe care noi le-am aplicat în toți anii.** Greșeala ar fi fost tocmai dacă acum le-am fi refuzat aplicarea. Ne-ar fi sărit în cap... cele 7 000 de puncte pe care Dobrin le-a primit în plus de la public, față de Dumitru...

Lucrurile astea sînt, precum se vede, foarte simple și foarte limpezi, pentru britanici.

George Best, cel de-al treilea jucător de fotbal din Europa în anul trecut (ancheta lui „France Football") nu prea vine pe la antrenamentele echipei sale, Manchester United. Va fi suspendat!

Iată, între altele, de ce mie, din toată lista de azi, de la Zürich, mi-e cea mai mare teamă de Anglia...

Radu URZICEANU

Carnet

ANCHETE (II)

de EUGEN BARBU

Cu prilejul recentelor anchete privitoare la fotbaliști în lumea cititorilor, se remarcă dispariția de pe lista principalelor preferințe a două nume încă în actualitate și mult discutate: Răducanu și Dumitrache.

Cum era de bănuit, înlăturarea portarului rapidist de pe lista celor ce vor face un lung turneu în America de Sud în cadrul **naționalei** a stîrnit un val de cerneală. Ziariștii care au făcut și mult bine fotbalului românesc au început să plîngă asupra paginilor, înduioșați de soarta lui Ricuța. Brusc au fost uitate stupefiantele lui **fapte de arme,** brusc s-a șters cu guma neiertătoarea ieșire de la Florești de acum cîțiva ani, s-au uitat golurile trăznitoare primite, driblingurile lui hazardate, nevoia acestui uriaș cu inima de copil de aplauze. Dar poarta națională nu este un oarecare loc de trecere dintr-o gară de provincie, alegerea unui titular pentru acest post a fost totdeauna dificilă pentru că noi am avut mereu mari portari. Gîndiți-vă la Pavlovici, la David și mai recent la Voinescu și Toma. Credeți că vreunul din acestia își permiteau clovneriile pe care omul nostru din Giulești și le-a permis de atîtea ori în fața privirilor noastre stupefiate? La drept vorbind Răducanu nici nu mi se pare un portar ieșit din comun. Ajutat de o statură mai mult decît convenabilă, el sperie mai mult pe adversari, creîndu-le prin curură un obstacol natural greu de trecut. Dar vreau să vă amintesc ușurința cu care primește goluri de la distanță, el care ar trebui să fie de netrecut, mai ales la mingile pe sus. O lipsă de atenție majoră îl împiedică să fie un portar sigur. Se vorbește mereu despre siguranța pe care acest jucător o inspiră celor din teren. S-ar putea să fie o realitate, dar mai degrabă, credem noi, este vorba despre firea veselă a lui Răducanu, despre ceea ce face el în lungile cantonamente decît ceea ce se întîmplă în 16 m. Fire glumeață, cam prea nepăsător (**calm** s-ar numi acest mod plăcut de a nu participa la suferințele colective cînd echipa e condusă) la soarta meciurilor la care participă, gata să facă o glumă chiar dacă ne aflăm după o înfrîngere. Rică poate deci să pară optimiștilor omul care trebuie, dar, pentru Dumnezeu, meciurile care vin nu sînt amicale, nu angajează numai soarta lui Răducanu în fotbalul european, așa încît sancțiunea dată de cei ce au avut curajul să-l folosească în continuare după gafa din meciul cu Cehoslovacia, dar să nu uite, este bine venită. Condeieri hamletieni își pun întrebarea dacă s-a renunțat definitiv la acest portar pentru națională? **Noi sperăm că da** pentru că el a dat din totdeauna semne că este irecuperabil. Răducanu are un fond neserios și de aceea ar trebui să ne gîndim serios nu la Adamache, ci la un portar mai tînăr pentru meciurile care vor veni. S-a apelat la Ștefan în lipsa lui Iordache, victimă a unor încăpățînări incalificabile. Să sperăm că testul va reuși.

Și-acum cazul Dumitrache. Încă odată s-au dovedit calitățile de pedagog ale lui Angelo Niculescu. Invitarea **Mopsului** la lot, chiar după un sezon slab este un lucru excelent. Noi credem că spre deosebire de Răducanu, Dumitrache poate fi recuperat. El nu este victima unei îmfumurări premature, ci mai curînd a unor mici tragedii personale pe care le cunoaștem numai din auzite. Poate fi vorba și despre o oboseală firească la un jucător care permanent a fost **ciocănit** de adversari care mai mult l-au vînat decît l-au marcat, cum poate fi vorba, pur și simplu, de o ieșire din formă, cum se întîmplă și la alte case mai mari (vezi Geaici). Pentru noi cazul Dumitrache este cu mult mai limpede. Îl știu ca dinamovist și nu mă îndoiesc că ambiția lui binecunoscută o să-l facă să iasă din impasul trecător în care s-a aflat. El nu este un tip de boem care reazemă circiuma, el știe mai bine decît alții ce are de făcut pentru a reintra cu glorie acolo unde era rege. Sigur că nu e plăcut să constați că publicul te-a și uitat cum ai făcut un sezon prost, sigur că este trist să constați că la o vîrstă destul de bună pentru fotbal ești dat la o parte de pe tronul pe care ai stat o vreme, dar cît de pilduitor mi se pare să ți se spună prin aceste referendumuri că nu mai e vremea sentimentalismelor și că numai cine **trage** cu sete are drept la aplauze.

Sper că Dumitrache a înțeles lecția voturilor publicului și că va ști să-și ia revanșa...

PRIM PLAN

ADAMACHE

Se spune, în general, că portarul de fotbal e de neconceput fără un grăunte de nebunie. Și se mai spune că tocmai din acest grăunte de nebunie cresc legendele care luminează fruntea unui Zamora, David, Homici, Voinescu, Răducanu. Există, însă, și o altă categorie de portari, cărora le lipsește acest fermecător grăunte de nebunie. Și tocmai din această a doua categorie face parte portarul „stegar" Adamache, succesor — într-un fel — al lui Pavlovici, Sadovschi, Toma.

Care ar fi deosebirea între aceste două categorii de portari? Primii sînt favoriții tribunelor, care par dispuse oricînd să uite golul parabil, amintindu-și doar de marile goluri salvate. Ceilalți sînt favoriții antrenorilor, care cer portarului să apere în primul rînd „ceea ce poate fi apărat".

Adamache e, probabil, cel mai tehnic portar al nostru. Dar Adamache are un... defect: e mult prea sobru. Și tribuna noastră, care e mult mai colorată decît cea englezească, de pildă, nu e dispusă să-și facă un idol dintr-un portar care a preluat ceva din stilul auster al lui Banks.

Adamache a fost și este, totuși, un mare portar. Adamache este maestrul incontestabil al acelui 0—0 al „stegarilor", care a reprezentat un moment de trecere calitativă în viața echipei. Adamache a apărat fabulos în turneul israelo-australian al olimpicilor, fiind omul care a alungat de cel puțin patru ori spectrul înfrîngerii. Adamache are, în sfîrșit, un cont general care depășește activul tuturor portarilor din ultimii ani.

Din păcate, acest mare portar a primit un gol istoric, la Guadalajara, împotriva Angliei: golul lui Hurst. De atunci, sobrului Adamache nu i se poate ierta acest gol. E oare cu putință?

Dacă stau să mă gîndesc bine, această asprime a publicului nostru e, poate, cel mai mare compliment adresat portarului Adamache... Lui Răducanu i s-au iertat multe, în numele faimosului blocaj din minutul 4 al meciului de la Lausanne. I s-a iertat faultul gratuit din meciul cu Portugalia. I s-a iertat Copenhaga, trecîndu-se totul asupra lui Boc. I s-a iertat și **rendez-vous-ul** *cu Capkovici... I s-a*

iertat totul, în numele fermecătorului său grăunte de nebunie. Lui Adamache nu i se va ierta niciodată — spre cinstea lui — golul lui Hurst, despre care nimeni nu va putea spune vreodată că a fost un gol parabil...

Ioan CHIRILĂ

ÎN 1972, ACTIVITATEA CENTRELOR DE COPII ȘI JUNIORI, UN IMPORTANT OBIECTIV AL FEDERAȚIEI

Ca și anul trecut, ca și acum doi ani, și în 1972 una din principalele direcții spre care F.R Fotbal își va îndrepta atenția va fi asigurarea „stafetei" fotbaliștilor, prin dezvoltarea în continuare a fotbalului pentru copii și juniori, a fotbalului școlar, asigurarea tuturor celor necesare pentru învățarea și practicarea sportului îndrăgit de micii sportivi fotbaliști.

O cifră care sintetizează eforturile ce vor fi depuse în continuare de federație a fost prezentată la ultima sa conferință de presă de tov. **Mircea Angelescu,** președintele F. R. Fotbal: **10 400 000 lei vor fi cheltuiți anul acesta din bugetul federației numai pentru copii și juniori. Dintre cheltuielile prevăzute pe 1972, aceasta este cifra cea mai mare.**

Căutînd să descifrăm cele ce se ascund sub această însiruire de numere, aflăm... combustibilul care va duce înainte, în 1972, această activitate care are ca destinație finală apariția pe terenurile noastre de fotbal a altor jucători ca Dobrin, ca Mocanu ori Lucescu, ca Dumitrache sau Lereter, crescuți în „uzinele de fotbal" care sînt centrele de copii și juniori, răspîndite în toată țara: 40 în 1971; numărul lor va crește anul acesta cu încă trei și anume: **Azotul Slobozia, Voința București și Oltul Sf. Gheorghe,** aprobate de biroul federal dintr-un mare număr de cereri), iar cei ai antrenorilor ce lucrează la centre cu o normă întreagă va ajunge la 115. **Niciodată, în istoria fotbalului nostru, nu au fost angrenați atîția tehnicieni într-o activitate organizată de F.R.F. în creșterea tinerei generații de fotbaliști.**

În aceeași sumă de aproape zece milioane și jumătate mai sînt prevăzute **contribuția la școlile cu profil de fotbal** (liceele de specialitate din Bacău și din București, ca și Școala generală nr. 178 din București), **amenajarea de noi baze sportive pentru copii și juniori** (dacă în 1971 astfel de amenajări s-au făcut la Pitești, Timișoara, Focșani și Oradea, numărul lor va fi și mai mare anul acesta, biroul federal urmînd a lua în discuție cele 18 cereri existente), **cumpărarea a 2 000 de mingi și a 500 de seturi de echipament sportiv,** ce vor fi repartizate — ca și în 1971 — școlilor generale de la orașe și sate. Stabilirea acestora se va face de comisiile județene de fotbal în colaborare cu organele județene U.T.C. și de pionieri. Vor avea prioritate școlile generale cu preocupări pentru fotbal, cele care au echipe și continuitate în pregătire.

(În legătură cu această acțiune, să notăm însă că nu există material adecvat pentru copii și juniori, cum ar fi mingi ceva mai mici decît cele cu care se joacă în mod obișnuit, ghete de construcție specială pentru micii fotbaliști. Și asta în ciuda promisiunilor și a asigurărilor date de Ministerul Industriei Ușoare).

Să mai adăugăm **tipărirea unei programe a secțiilor de fotbal, cu pondere pentru activitatea copiilor și juniorilor, organizarea celor trei tabere de pregătire** (aproximativ 200 de tineri fotbaliști), pe trei categorii de vîrstă, în timpul vacanțelor școlare, în afara taberelor ce vor fi organizate de Ministerul Învățămîntului și Consiliul național al organizațiilor de pionieri. În sfîrșit — **consfătuirile metodice pentru antrenorii ce activează la aceste centre.**

Iată, așadar, cîte se ascund sub cifra rece anunțată de președintele F.R.F.: un program fierbinte pentru 1972 privind importanta acțiune de asigurare a continuității fotbalistice pentru anii următori, un program în creștere de la an la an.

Mircea TUDORAN